

DECIZIA nr.903
din 16 decembrie 2020

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Legii
educației fizice și a sportului nr. 69/2000**

Publicată în Monitorul Oficial nr.94 din 28.01.2021

Valer Dorneanu	președinte
Cristian Deliorga	judecător
Marian Enache	judecător
Daniel-Marius Morar	judecător
Mona-Maria Pivniceru	judecător
Gheorghe Stan	judecător
Livia-Doina Stanciu	judecător
Elena Simina Tănăsescu	judecător
Varga Attila	judecător
Simina Popescu-Marin	magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a prevederilor Legii pentru completarea Legii educației fizice și a sportului nr. 69/2000, obiecție formulată de Guvernul României.

2. Cu Adresa nr. 5/6055 din 13 noiembrie 2020, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7255 din 13 noiembrie 2020, Guvernul a sesizat Curtea Constituțională cu privire la neconstituționalitatea Legii pentru completarea Legii educației fizice și a sportului nr. 69/2000. Sesizarea a fost formulată în temeiul art.146 lit.a) din Constituție, al art.11 alin.(1) lit.A.a) și al art.15 alin.(1) din Legea nr.47/1992 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.2063A/2020.

3. **În motivarea sesizării de neconstituționalitate**, autorul acesteia formulează critici de neconstituționalitate extrinsecă și susține că prin legea menționată se preconizează introducerea tichetelor valorice - „*tichete de sportiv*”- pentru copii și juniori, însă dispozițiile legale reglementează condițiile în care se acordă acestea, fără a fi indicată sursa finanțării. Astfel se creează premisele unor vicii de neconstituționalitate din perspectiva încălcării prevederilor art. 138 alin.(5) din Legea fundamentală, având în vedere că nu este indicată sursa de finanțare a cheltuielilor stabilite prin prezenta reglementare, respectiv din art. 111 din Constituție, în situația în care lipsește fișa financiară ce ar reflecta impactul asupra bugetului general consolidat. Autorul sesizării arată că, potrivit *expunerii de motive* a legii analizate, referitor la sursa de finanțare, se rețin următoarele: „*valoarea accizei este asigurată din valoarea accizei pentru alcool și băuturi alcoolice, țigarete, țigări și țigări de foi în procent de 0,5% de la bugetul de stat către Ministerului Tineretului și Sportului, pentru susținerea activității sportive în baza O.U.G. nr.114/2019 cu modificările și completările ulterioare și/sau alte surse identificate conform legislației în vigoare*”. Însă, având în vedere că prin dispozițiile art.96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.114/2018 (la care se referă, în realitate, inițiatorii) a fost abrogată sursa de finanțare din acciza pe alcool și tutun prevăzută de art.70 alin. (1) lit.c) din Legea educației fizice și sportului nr.69/2000, care era indicată ca sursă de finanțare a propunerii legislative, aceasta este lipsită de veniturile necesare implementării inițiativei legislative. Se susține că aplicarea prevederilor inițiativei legislative conduce la cheltuieli suplimentare ale bugetului general consolidat, impactul financiar putând depăși 144 milioane de lei, în raport cu numărul beneficiarilor, astfel că se impunea respectarea cerinței reglementate de prevederile art. 15 și art.21 din Legea responsabilității fiscal bugetare nr.69/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în contextul în care sursa de finanțare indicată de inițiatorii propunerii legislative a fost abrogată expres de art.96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018.

4. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale referitoare la dispozițiile art. 138 alin. (5) și ale art. 111 din Constituție (spre exemplu, Decizia nr. 591 din 14 iulie 2020, Decizia nr. 331 din 21 mai 2019, Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, Decizia nr. 1093 din 15 octombrie 2008 sau Decizia nr. 36 din 2 aprilie 1996) și se arată că dispozițiile propunerii legislative nu se referă sub niciun aspect la sursa de finanțare. Guvernul susține că din consultarea fișei actului normativ existentă pe pagina electronică a Camerei Deputaților rezultă inexistența solicitării fișei financiare adresată Guvernului României. În aceste condiții, este evidentă absența unui dialog loial între autoritățile publice implicate în procesul de legiferare, respectiv între Parlament și Guvern.

5. În concluzie, Guvernul consideră că, în lipsa indicării sursei finanțării cheltuielilor preconizate, legea criticată este susceptibilă a crea premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 138 alin.(5) din Constituție, iar în măsura în care intervenția legislativă nu este însoțită de o fișă financiară întocmită potrivit normelor legale invocate mai sus, aceasta este contrară și prevederilor art.111 din Constituție.

6. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Avocatului Poporului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctul de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

8. În temeiul art. 76 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, prin Adresa nr. 7695 din 27 noiembrie 2020, s-a solicitat secretarului general al Senatului să indice dacă în procedura legislativă privind legea care face obiectul controlului de constituționalitate a fost solicitată distinct fișa financiară prevăzută la art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Secretarul general al Senatului a comunicat Curții Constituționale răspunsul nr. 4783 din 4 decembrie 2020, înregistrat la Curtea Constituțională cu nr. 7814 din 4 decembrie 2020, prin care precizează că, în cazul Legii pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, nu a fost solicitată distinct fișa financiară prevăzută la art. 15 din Legea nr.500/2002.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, răspunsul secretarului general al Senatului la solicitarea Curții Constituționale, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

9. Actul de sesizare are ca **obiect al criticilor de neconstituționalitate** Legea pentru completarea Legii educației fizice și a sportului nr. 69/2000, în ansamblul său, având următorul cuprins:

„Articol unic.- După articolul 66 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 9 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, art. 66¹, cu următorul cuprins:

«Art.66¹. - (1) Copiii și juniorii legitimați la structurile sportive înființate conform prezentei legi și care practică sportul în mod organizat, cu scop în participarea la pregătire, competiții sportive naționale și internaționale oficiale, sunt considerați sportivi de performanță și beneficiază lunar de un stimulent financiar sub forma tichetelor valorice denumite tichete de sportiv de performanță.

(2) Ministerul Tineretului și Sportului va respecta principiul nediscriminării, acordând tichete egale sportivilor pentru aceleași performanțe, obținute la competiții naționale organizate de federațiile sportive naționale și/sau un singur organism acreditat pe plan național în sport.

(3) Ministerul Tineretului și Sportului va respecta principiul nediscriminării, acordând tichete egale sportivilor pentru același tip de performanțe, obținute la competiții internaționale oficiale organizate de federațiile sportive și/sau un singur organism acreditat pe plan internațional în sport.

(4) Tichetele de sportiv sunt bilete de valoare care se acordă pentru acoperirea unor cheltuieli privind practicarea sportului de performanță și sunt utilizabile pe teritoriul României.

(5) Valoarea nominală permisă pentru un tichet de sportiv pe suport de hârtie este de 150 lei/lună, utilizabilă doar pe teritoriul României la persoanele juridice cu care Ministerul Tineretului și Sportului va avea un acord semnat în acest sens.

(6) Fiecare tichet de sportiv pe suport hârtie este valabil numai dacă are înscris numărul sub care a fost inseriat de către unitatea emitentă și cuprinde cel puțin următoarele mențiuni:

a) emitentul și datele sale de identificare. În cazul minorilor cu vârste sub 14 ani datele de identificare vor fi seria și numărul legitimației de sportiv cu menționarea numelui structurii sportive la care acesta este legitimat și categoria de vârstă;

b) valoarea nominală a tichetului de sportiv;

c) spațiu pentru înscrierea numelui, prenumelui și codul numeric personal ale sportivului care este în drept să utilizeze tichetul;

d) interdicția de a utiliza tichetul de sportiv în alte locuri decât în scopul activității sportive;

e) seria și numărul legitimației de sportiv cu menționarea numelui structurii sportive la care acesta este legitimat și categoria de vârstă;

f) elementele de identitate vizuală ale structurii sportive și ale Ministerului Tineretului și Sportului.

(7) Tichetul de sportiv are perioada de valabilitate de un an de la data emiterii.

(8) Ministerul Tineretului și Sportului elaborează normele metodologice de aplicare a legii și totodată stabilește cine este beneficiarul tichetului sportiv în vederea practicării sportului de performanță la nivel de copii și juniori.»

10. Autorul obiecției de neconstituționalitate susține încălcarea prevederilor din Constituție cuprinse în art. 111 privind informarea Parlamentului și în art. 138 alin. (5) potrivit căruia „*Nicio cheltuielă bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”.

11. În vederea soluționării obiecției de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordinea menționată, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27, sau Decizia nr. 385 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 13 iunie 2018, paragraful 32).

12. Sub aspectul *titularului dreptului de sesizare*, prezenta sesizare de neconstituționalitate a fost formulată de Guvern, care, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, fiind, așadar, îndeplinită această primă condiție de admisibilitate.

13. Referitor la *termenul* în care poate fi sesizată instanța de control constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament. Cu privire la acest aspect, din consultarea fișei referitoare la derularea procedurii legislative, Curtea constată că legea supusă controlului a fost adoptată în procedură obișnuită, de Senat, în data de 30 iunie 2020, și de Camera Deputaților, în data de 27 octombrie 2020, a fost depusă la secretarul general al Senatului pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii în data de 27 octombrie 2020, iar în data de 2 noiembrie 2020 a fost trimisă spre promulgare. Prezenta sesizare de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 13 noiembrie 2020. Într-o atare situație, luând act de faptul că sesizarea de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de 20 de zile, prevăzut de art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul respectării termenului în care poate fi sesizată instanța de control constituțional.

14. În vederea analizării îndeplinirii de către prezenta sesizare a celei de-a treia condiții de admisibilitate - *obiectul* controlului de constituționalitate, respectiv stabilirea sferei de competență a Curții Constituționale cu privire la legea dedusă controlului, se constată că obiectul sesizării se încadrează în competența Curții, acesta vizând Legea pentru completarea Legii educației fizice și a sportului nr. 69/2000, lege adoptată de Parlament, dar nepromulgată.

15. Așadar, nefiind incident un fine de neprimire a sesizării astfel formulate, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legii criticate.

16. Referitor la parcursul legislativ al legii supuse controlului de constituționalitate, conform informațiilor disponibile pe paginile oficiale de internet ale celor două Camere ale Parlamentului, Curtea observă că propunerea legislativă pentru completarea Legii educației fizice și a sportului nr. 69/2000 a fost inițiată de senatori și a fost calificată ca având caracter de lege ordinară. Anexate propunerii legislative au fost: expunerea de motive, Avizul Consiliului Legislativ nr. 547 din 9 iunie 2020, Avizul Consiliului Economic și Social nr. 3958 din 25 mai 2020, adresa Președintelui Senatului de solicitare a punctului de vedere al Guvernului, în conformitate cu art. 111 din Constituție, punctul de vedere al Guvernului nr. 987 din 10 iunie 2020. La data de 5 mai 2020, propunerea legislativă a fost înregistrată pentru dezbateri la Senat, iar la data de 15 iunie 2020, propunerea legislativă a fost înregistrată pentru prezentare în Biroul permanent, Senatul fiind, așadar, prima Cameră sesizată. La data de 30 iunie 2020, propunerea legislativă a fost adoptată de Senat și transmisă Camerei Deputaților, spre dezbateri și adoptare. La data de 7 iulie 2020, propunerea legislativă a fost înregistrată la Camera Deputaților pentru dezbateri și prezentare în Biroul permanent, iar la data de 27 octombrie 2020, legea a fost adoptată de Camera Deputaților. La data de 2 noiembrie 2020, legea adoptată de Parlament a fost transmisă Președintelui României, în vederea promulgării.

17. În continuare, analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea reține că problema obligativității solicitării informării din partea Guvernului, respectiv a obligației inițiatorilor propunerilor

legislative de a solicita fișa financiară, în cazul în care o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetului de stat, a făcut în repetate rânduri obiectul analizei Curții Constituționale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 58 din 12 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 13 martie 2020, sau Decizia nr. 456 din 24 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 din 30 iulie 2020, sau Decizia nr. 591 din 14 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 881 din 28 septembrie 2020).

18. Cu privire la criticile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 111 alin. (1) din Constituție, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 111 alin. (1) teza a doua din Constituție, „în cazul în care o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetului de stat sau a bugetului asigurărilor sociale de stat, solicitarea informării este obligatorie”. Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 111 alin. (1) prima teză din Constituție, *„Guvernul și celelalte organe ale administrației publice, în cadrul controlului parlamentar al activității lor, sunt obligate să prezinte informațiile și documentele cerute de Camera Deputaților, de Senat sau de comisiile parlamentare, prin intermediul președinților acestora”*. Textul constituțional stabilește, pe de o parte, obligația Guvernului și a celorlalte organe ale administrației publice de a prezenta informațiile și documentele necesare actului legiferării și, pe de altă parte, modalitatea de obținere a acestor informații, respectiv la cererea Camerei Deputaților, a Senatului sau a comisiilor parlamentare, prin intermediul președinților acestora. Din aceste dispoziții rezultă că legiuitorul constituant a dorit să consacre garanția constituțională a colaborării dintre Parlament și Guvern în procesul de legiferare, instituind obligații reciproce în sarcina celor două autorități publice. Curtea a mai reținut că în cadrul raporturilor constituționale dintre Parlament și Guvern este obligatorie solicitarea unei informări atunci când inițiativa legislativă afectează prevederile bugetului de stat. Această obligație a Parlamentului este în consonanță cu dispozițiile constituționale ale art. 138 alin. (2) care prevăd că Guvernul are competența exclusivă de a elabora proiectul bugetului de stat și de a-l supune spre aprobare Parlamentului. În temeiul acestei competențe, Parlamentul nu poate prestabilii modificarea cheltuielilor bugetare fără să ceară Guvernului o informare în acest sens. Dat fiind caracterul imperativ al obligației de a cere informarea menționată, rezultă că nerespectarea acesteia are drept consecință neconstituționalitatea legii adoptate (Decizia nr. 1.056 din 14 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 802 din 23 noiembrie 2007).

19. Art. 111 alin. (1) din Constituție prevede expres și limitativ că relația dintre autoritățile menționate se realizează prin intermediul președinților Camerei Deputaților, Senatului sau ai comisiilor parlamentare. În acest sens sunt, de altfel, și normele regulamentare care detaliază procedura legislativă.

20. Raportând cele anterior menționate la cauza de față, din consultarea fișei legislative disponibile, Curtea reține că propunerea legislativă a fost însoțită de dovada solicitării informării Parlamentului de către Guvern, solicitare care a fost formulată de președintele Senatului. Guvernul a transmis punctul său de vedere, în sensul că nu susține adoptarea propunerii legislative. Așadar, Senatul și-a îndeplinit obligația de a solicita o informare din partea Guvernului, prin intermediul președintelui Camerei, cu respectarea prevederilor constituționale cuprinse în art. 111 alin. (1) teza întâi care stabilesc expres că informațiile și documentele sunt cerute de Senat, prin intermediul președintelui Camerei.

21. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 111 alin. (1) din Constituție nu sunt încălcate.

22. În continuare, examinând criticile de neconstituționalitate formulate prin raportare la dispozițiile art. 138 alin. (5) din Constituție, Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa, că obligativitatea indicării sursei de finanțare pentru aprobarea cheltuielilor bugetare, prevăzută de norma constituțională, constituie un aspect distinct de cel al lipsei fondurilor pentru susținerea finanțării din punct de vedere bugetar. Astfel, Curtea Constituțională a reținut că stabilirea sursei de finanțare și insuficiența resurselor financiare din sursa astfel stabilită sunt două aspecte diferite: primul aspect este legat de imperativele art. 138 alin. (5) din Constituție, iar al doilea nu are caracter constituțional, fiind o problemă exclusiv de oportunitate politică, ce privește, în esență, relațiile dintre Parlament și Guvern. Art. 138 alin. (5) din Constituție impune stabilirea concomitentă atât a alocației bugetare, ce are semnificația unei cheltuieli, cât și a sursei de finanțare, ce are semnificația venitului necesar pentru suportarea acesteia, spre a evita consecințele negative, pe plan economic și social, ale stabilirii unei cheltuieli bugetare fără acoperire. Așadar, norma constituțională nu se referă la existența *in concreto* a unor resurse financiare suficiente la momentul adoptării legii, ci la faptul ca acea cheltuială să fie previzionată în deplină cunoștință de cauză în bugetul de stat pentru a putea fi acoperită în mod cert în cursul anului bugetar.

23. Curtea a mai reținut că, întrucât „nu are competența să se pronunțe cu privire la caracterul suficient al resurselor financiare, rezultă că aceasta are doar competența de a verifica, prin raportare la art. 138 alin. (5) din Constituție, dacă pentru realizarea cheltuielii bugetare a fost indicată sursa de finanțare”. Or, această verificare se poate realiza doar prin raportare la prevederile legale cuprinse în

art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și în art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, care stabilesc obligația de întocmire a fișei financiare și care îi conferă acesteia un caracter complex, dat de efectele financiare asupra bugetului general consolidat. Aceasta trebuie să cuprindă, potrivit legii, schimbările anticipate în veniturile și cheltuielile bugetare pentru anul curent și următorii 4 ani; estimări privind eșalonarea creditelor bugetare și a creditelor de angajament, în cazul acțiunilor anuale și multianuale care conduc la majorarea cheltuielilor; măsurile avute în vedere pentru acoperirea majorării cheltuielilor sau a minusului de venituri pentru a nu influența deficitul bugetar.

24. De asemenea, Curtea a reținut că, în ceea ce privește incidența dispozițiilor care impun solicitarea fișei financiare, este necesară lămurirea mai multor aspecte. Un prim aspect vizează faptul că, atâta vreme cât dispozițiile legale generează impact financiar asupra bugetului de stat, obligația solicitării fișei financiare incumbă tuturor inițiatorilor, în temeiul art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, potrivit căreia, „În cazul propunerilor de introducere a unor măsuri/politici/ inițiative legislative a căror adoptare atrage majorarea cheltuielilor bugetare, inițiatorii au obligația să prezinte: a) fișa financiară prevăzută la art. 15 din Legea nr. 500/2002 [...]”, iar dacă acestea sunt rezultatul unor amendamente admise în cadrul procedurii legislative, prima Cameră sesizată sau Camera decizională, după caz, are obligația de a solicita fișa financiară.

25. Totodată, Curtea a reamintit faptul că nu deputatul sau senatorul trebuie să întocmească fișa financiară, ci Guvernul, art. 15 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 stabilind expres că, „În cazul propunerilor legislative, Guvernul va transmite Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, fișa financiară prevăzută la alin. (1), în termen de 45 de zile de la data primirii solicitării”. Prin urmare, pentru a respecta procedura constituțională de adoptare a unui act normativ care implică o cheltuială bugetară, respectiv art. 138 alin. (5) din Constituție, este suficient ca inițiatorii actului normativ să facă dovada că, în temeiul dispozițiilor legale anterior menționate, au solicitat Guvernului fișa financiară. Netransmiterea fișei financiare în termenul legal de către autoritatea publică căreia îi incumbă obligația de a întocmi acest document nu poate constitui un impediment în continuarea procedurii de legiferare. Sub acest aspect, Curtea a stabilit că „a ridica această competență a Guvernului la nivel de regulă constituțională implicit admisă de art. 138 alin. (5) din Constituție ar echivala cu o condiție potestativă pură în sensul că orice lege ce are implicații bugetare ar putea fi adoptată numai dacă Guvernul a întocmit și a transmis Parlamentului fișa financiară. Or, dacă Guvernul nu susține inițiativa legislativă/nu este de acord cu ea și, prin urmare, nu transmite fișa financiară, nu poate bloca procesul legislativ printr-o atitudine omisivă.”

26. Curtea a mai reținut că un alt aspect vizează faptul că „fișa financiară prevăzută de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 nu trebuie confundată cu punctul de vedere emis de Guvern conform art. 11 lit. b¹) din Legea nr. 90/2001 [punct de vedere emis ca urmare a solicitării formulate în temeiul art. 111 alin. (1) din Constituție], cele două documente generate de Guvern având un regim juridic și, implicit, finalități diferite. Prin urmare, atunci când o propunere legislativă are implicații bugetare, Guvernul trebuie să prezinte ambele documente menționate, așadar atât punctul de vedere, cât și fișa financiară”.

27. Cu privire la efectele pe care le produce lipsa fișei financiare, Curtea a stabilit că, „în lipsa unei fișe financiare reactualizate la momentul adoptării legii conform art. 15 alin. (3) din Legea nr. 500/2002, [...] și în lipsa unui dialog real între Guvern și Parlament [...], nu se poate trage decât concluzia că la adoptarea legii s-a avut în vedere o sursă de finanțare incertă, generală și lipsită de un caracter obiectiv și efectiv, nefiind așadar reală”.

28. Plecând de la aceste considerente, Curtea observă că, în ceea ce privește legea supusă prezentului control de constituționalitate, în procedura de legiferare nu a fost solicitată fișa financiară de către inițiatorii propunerii legislative referitoare la acordarea de tichete de sportiv de performanță.

29. De asemenea, Curtea reține că prin articolul unic al legii criticate se stabilește acordarea lunar a unor stimulente financiare sub forma tichetelor valorice denumite tichete de sportiv de performanță. Întrucât acordarea acestor tichete implică alocarea de resurse financiare suplimentare și, implicit, cheltuieli care grevează asupra bugetului de stat, rezultă că adoptarea dispozițiilor legale trebuia realizată cu respectarea dispozițiilor art. 138 alin. (5) din Constituție. În același sens, Consiliul Legislativ, în avizul formulat, precizează că „fiind vorba de o inițiativă a cărei adoptare poate atrage majorarea cheltuielilor bugetare”, „propunerea legislativă trebuie să respecte și prevederile art. 138 alin.(5) din Constituție”, precum și „prevederile art. 15 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr.69/2010, cât și prevederile art.33 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează obligativitatea efectuării studiului de impact. În plus, trebuie prezentată fișa financiară prevăzută la art. 15 din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare”.

30. Totodată, Curtea observă că în *expunerea de motive*, inițiatorii propunerii legislative au menționat că „sursa de finanțare este asigurată din valoarea accizei pentru alcool și băuturi alcoolice,

țigarete, țigări și țigări de foi în procent de 0,5% de la bugetul de stat către (*bugetul*) Ministerului Tineretului și Sportului, pentru susținerea activității sportive în baza OUG 114/2019 (*în realitate, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018*) cu modificările și completările ulterioare și/sau alte surse identificate conform legislației în vigoare”. Or, la momentul înregistrării inițiativei legislative la Senat, în vederea dezbaterii (5 mai 2020), această sursă de finanțare nu mai exista, deoarece prevederile art. 70 alin. (1) lit. c) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, potrivit cărora „*Ministerul Tineretului și Sportului își asigură sursele pentru finanțarea activităților sportive din: (...); c) 1% din taxele și accizele aplicate la nivel național pentru țigarete, țigări și băuturi alcoolice;*”, au fost abrogate prin art. 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1116 din 29 decembrie 2018.

31. În aceste condiții, neîndeplinirea obligației solicitării fișei financiare conduce la concluzia că la adoptarea legii s-a avut în vedere o sursă de finanțare lipsită de un caracter obiectiv și real, astfel încât au fost încălcate prevederile constituționale cuprinse în art. 138 alin. (5) referitoare la stabilirea sursei de finanțare. Cheltuielile preconizate prin textele de lege criticate grevează asupra bugetului de stat, iar adoptarea lor ar fi fost posibilă doar după stabilirea sursei de finanțare în condițiile Legii fundamentale și după solicitarea fișei financiare de la Guvern. Neîndeplinirea obligației inițiatorilor de a solicita Guvernului fișa financiară, conform art. 138 alin. (5) din Constituție coroborat cu art. 15 alin. (2) din Legea nr. 500/2002, relevă că între Parlament și Guvern nu a existat un dialog real cu prilejul adoptării legii supuse controlului de constituționalitate, iar Parlamentul a decis asupra majorării unor cheltuieli bugetare întemeindu-se pe o sursă de finanțare lipsită de un caracter real, obiectiv și efectiv.

32. În consecință, Curtea constată încălcarea dispozițiilor art. 138 alin. (5) din Constituție referitoare la stabilirea sursei de finanțare.

33. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Guvernul României și constată că Legea pentru completarea Legii educației fizice și a sportului nr. 69/2000 este neconstituțională, în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2020.